

svazek 18

KNIHOVNIČKA Meduňky

*Očkování,
jeho účinky,
následky
a jejich léčba*

MUDr. Ludmila Eleková

I.

*Očkování,
jeho účinky, následky a jejich léčba*

I.

© Ludmila Eleková, 2013
ISSN 1804-655x
ISBN 978-80-905383-3-7

*Očkování,
jeho účinky, následky a jejich léčba*

I.

MUDr. Ludmila Eleková

Meduňka

Svazek 18/13

1. ÚVOD

Všichni jsme dlouhé roky žili v přesvědčení, že očkování je potřebné a že díky němu nemáme epidemie infekčních nemocí. Vyrostli jsme s ním a nikdy jsme o něm nepochybovali. V naší zemi pokračuje tradice povinného očkování z doby socialismu, které bylo prezentováno jako jeden z největších výdobytků socialistického zdravotnictví a lékaři jsou na tento systém dosud velmi hrdí.

Avšak ukazuje se, že to může být zcela jinak. Díky internetu se dostáváme k informacím, které dříve nebyly dostupné. Stoupá počet dětí s chronickými nemocemi a stále více vědců a lékařů si začíná klást otázku, jestli to náhodou nesouvisí se stále stoupajícím počtem vakcín, které děti dostávají. Teprve nyní se začínají provádět studie na zvířatech, zkoumající vliv vakcín na imunitní a nervový systém, které měly být provedeny ještě před zahájením očkovacích programů. Jejich výsledky jsou znepokojivé.

Důsledkem těchto změn je, že přibývá informací o rizicích očkování a stoupá počet rodičů, kteří váhají očkovat své děti. Na druhé straně jsou vyráběny, registrovány a propagovány stále nové vakcíny. Je třeba mít na paměti, že s očkováním a vakcínami souvisí velké peníze a kariéry a že i tyto faktory hrají roli v tom, jaké informace a v jaké podobě se dostanou k řadovým lékařům a k veřejnosti. Jak říká tzv. zlaté pravidlo: kdo má zlato, určuje pravidla.

Očkování je doslova posvátanou krávou konvenční medicíny. Jeho účinnost a prospěšnost je axiom, o kterém se nedebatuje. Většina lékařů skutečně věří, že očkování je dobré. Nežádoucí účinky nejsou často rozpoznány, protože lékařům chybí rámec myšlení a nástroje, které by jim to umožnily. I proto lékaři nehlásí nežádoucí účinky a skutečně věří, že očkování je bezpečné, že vymýtlo infekční nemoci, že před nimi chrání, že je potřebná vysoká proočkovanost pro zajištění kolektivní imunity, a dělají si opravdové starosti, že snížení ochoty nechat se očkovat ohrozí zbytek populace. Víím, co si o očkování myslí běžný lékař a jak je informován, protože mě to na lékařské fakultě také učili.

Pozorujeme-li debaty o očkování, je v nich spousta emocí a ideologie, ale často málo faktů. Zastánci očkování téměř nikdy nevedou skutečnou diskusi o skutečnostech, které předkládají kritikové. Někdy se žádné diskuse s kritiky ani nechťejí účastnit (<http://www.slobodavockovani.sk/news/urad-verejneho-zdravotnictva-odmietol-vystupit-na-seminari-o-ockovani/>) nebo naopak oponentům odmítnou vstup na své akce (<http://www.slobodavockovani.sk/news/reportaz-spred-xviii-vakcinacneho-dna-v-ziline-29-ix-2012/>). Nevedou skutečnou věcnou diskusi a neobtěžují se předložit skutečné důkazy na úrovni, kterou požadují od kritiků očkování. Žádné důkazy kritiků očkování pro ně nejsou dostatečné. Zastánci očkování je většinou prostě odmítají. Nedrží se standardů medicíny založené na důkazech (evidence based medicine, EBM). Někdy uvádějí skutečné nesmysly, např. mezi nemocemi, jejichž výskyt se podle nich snížil díky očkování, uvedou i nemoci, proti kterým se nikdy plošně neočkovalo.

Počátkem mého intenzivního zájmu o problematiku bylo očkování mého mladšího syna, který na první dávku DTP vakcíny ve 3 měsících věku reagoval alergickou a encefalopatickou reakcí. Okamžitě po jejím odeznění se rozvinuly chronické pro-

blémy se spánkem, hyperaktivitou a alergie. Díky mé tehdejší indoktrinaci konvenčním lékařským vzděláním mě vůbec nenapadlo, že jeho reakce je patologická. Až po několika letech mi došla souvislost jeho chronických problémů s očkováním a začala jsem se o toto téma více zajímat.

Kniha, kterou právě držíte v ruce, se liší od jiných dosud vydaných knih o očkování. Většina knih o očkování podrobně rozebírá jednotlivé nemoci a očkování proti nim a porovnává přínosy a rizika. Moje kniha se nezabývá jednotlivými nemocemi a vakcínami, ale jejich obecným principem, jak fungují a co v organismu skutečně dělají. Kniha je výsledkem několik let intenzivního studia, včetně cizojazyčných, do češtiny dosud nepřeložených zdrojů. Shrnuje i mnoho dní intenzivních úvah a hledání vědeckého důkazu pro to, co vidíme kolem sebe: chronicky nemocné děti, děti s alergiemi, oslabenou imunitou, poruchami chování a učení nebo dokonce s autismem. Podívala jsem se na vakcíny, jako bych nevěděla, k čemu se používají, a zeptala se sama sebe: co by to v organismu mohlo udělat?

Klíčové informace o očkování se ke mně dostaly v posledních 5–6 letech. Do té doby jsem i přes své medicínské vzdělání neznala skutečný mechanismus účinku vakcín, jeho skutečný vliv na imunitu jako celek, možné spektrum nežádoucích účinků, které z něj vyplývají, a skutečný zdravotní stav očkovaných a neočkovaných dětí. Věřila jsem tomu, co nám říkali a co jsem uvedla výše. Když jsem začala studovat problematiku očkování podrobně i z nezávislých zdrojů, byla jsem šokována tím, co jsem zjistila. Staví to na hlavu všechno, co nám říkali a říkají. Ale lékař, který se sám nezajímá, se tyto skutečnosti z oficiálních zdrojů nedozví! Musí začít sám hledat.

Téměř všechny skutečnosti uvedené v této knize jsou nové a váš pediatr je velmi pravděpodobně nezná. Neučí se to na lé-

kařských fakultách, nepíše se o tom v oficiálních lékařských časopisech, nemluví se o tom na vakcinologických kongresech.

Při promoci na lékařské fakultě jsem složila Hippokratovu přísahu, jejíž první věta zní „především neškodit.“ Rozhodující pro mě je, jak určitý preventivní nebo léčebný postup ovlivní celkové zdraví, nejen jednotlivý symptom, hodnotu laboratorního vyšetření nebo jiný sledovaný ukazatel, např. výskyt určité infekční nemoci. Tento postoj by měl být vlastní každému lékaři.

Vakcinologům a epidemiologům nejde o blaho vašeho konkrétního dítěte, ale především o proočkovanosť a teoretickou ochranu všech. Jsou srozuměni se ztrátami, protože nevyčteným předpokladem plošného očkování zůstává, že oběti jsou nutné. Přestože je známo, že určití jedinci jsou nežádoucími účinky očkování ohroženi mnohem více než jiní, neexistuje žádné systematické úsilí vytipovat je předem a vyjmout z plošného očkování, naopak se rozšiřují indikace a zužují kontraindikace očkování, často navzdory zdravému rozumu a Hippokratově přísaze. Vy rodiče jste nakonec jediní, kdo skutečně chrání zdraví vašeho dítěte, jste spolu se svým dítětem jediní, kdo ponese následky vašeho rozhodnutí o očkování, ať bude jakékoli. Vy jste jediní, kdo je schopen zhodnotit riziko pro vaše konkrétní dítě. Ukáži vám, jak toto riziko vyhodnotit, jak očkovat pokud možno bezpečně a jak napravit již vzniklé škody.

2. HISTORIE INFEKČNÍCH NEMOCÍ

fakta o skutečných příčinách jejich vymizení

Oficiální mantrou a JEDINÝM argumentem pro povinné očkování je tvrzení, že očkování vymýtilo infekční nemoci a že by se po jeho omezení nebo zastavení znovu vrátily velké epidemie. Proto je údajně třeba, aby se jednotlivci v zájmu celku vzdali svobody rozhodovat o svém zdraví a podrobili se povinnému očkování. Teoretickým východiskem tohoto požadavku je předpoklad, že očkování vymýtí nemoci.

Vymýcení nemoci je stav, kdy se původce infekční nemoci přestane v ekosystému vyskytovat. Ovšem dočasná neexistence zjevného onemocnění není důkazem vymýcení nemoci. Lidé (bohužel často ani lékaři) si neuvědomují, že **příznaky nemoci nezpůsobuje přímo mikrob, ale náš imunitní systém**. Zjevnou nemoc máme pouze tehdy, když se naše tělo proti infekci brání; dokud se nezačne bránit, do té doby nemáme projevy nemoci. Dr. Hans Selye, laureát Nobelovy ceny za objev stresové reakce, uvedl, že **bez reakce není nemoc, nemoc je obrana proti stresoru**. Symptomy infekční nemoci, např. horečku, bolesti kloubů, svalů, hlavy, sekret z nosu, kašel, to vše dělá vaše tělo.

Medici se učí, že jedinci s oslabeným imunitním systémem mohou mít i závažné infekční nemoci bez horečky. Pamatujte si

to: **intenzita symptomů záleží na síle imunitního systému.**

Oslabení imunity se projeví podle závažnosti mírnějšími symptomy, prodloužením nemoci, přechodem nemoci do chronicity (neschopnost se uzdravit) nebo úplnou nepřítomností příznaků. Pokud se změní stav imunity populace tak, že naprostá většina lidí není schopna akutní reakce na infekci, pak se to může projevit zdánlivou „imunitou“, nepřítomností zjevné formy nemoci. Budou se objevovat netypické případy infekce, případy chronické infekce a nosičství.

Dalším teoretickým předpokladem je, že očkovaný jedinec nejenže neonemocní, ale nemoc ani nepřenáší, a tak nepřímo chrání i ty, kteří se očkovat nemohou. Tento předpoklad byl opakovaně vyvrácen, možnost přenašečství je přímo uváděna v příbalových letáčích vakcín. **Nepřítomnost nemoci tedy nevypovídá nic o eliminaci mikroba z populace.** Pokud existují hostitelé, kteří jsou schopni mikroba přenášet a šířit bez symptomů, pak není nemoc vymýcena a může se kdykoliv objevit.

Podívejme se, jak očkování „vymýtilo“ infekční nemoci. Na stránkách <http://www.genesgreenbook.com/content/proof-vaccines-didnt-save-us> najdeme oficiální státní statistiky a citace z předních lékařských časopisů.

Ale ještě než se na ně podíváte, položte si otázku. Když slyšíte větu „očkování vymýtilo infekční nemoci“, co si pod tím představíte? **Jaký podíl by mělo mít očkování ve srovnání s jinými faktory na snížení výskytu nemocí, aby se o něm dalo říci, že je vymýtilo? 5 %? 20 %? 80 % nebo 100 %? Napadlo vás někdy takto uvažovat? Nejspíš ne a přiznám se, že mě osobně to také dlouho nenapadlo. Skutečností je, že 95–99 % snížení výskytu a/nebo úmrtnosti na infekční nemoci připadlo na vrub jiných faktorů než očkování.**

Těmi faktory jsou zejména:

- **Výživa.** Zajímavé jsou grafy ukazující současný pokles úmrtnosti na kurděje (nedostatku vitamínu C), pertusi a spalničky – obě křivky se překrývají, souběžně klesají. Začátek očkování proti těmto nemocem se krčí v pravém dolním rohu grafu a jeho vliv na celkovou úmrtnost není prakticky znát. Zlepšení výživy znamená především odstranění hladu, nasycení širokých mas, zvýšení hygieny potravin, zkvalitnění potravy, více ovoce a zeleniny. Je dobře vidět, že úplně stejně klesal výskyt a úmrtnost na nemoci, proti kterým se očkovalo i proti kterým se neočkovalo, např. černý kašel a spála. Nemoci mizely stejně v zemích, kde se proti nim očkovalo, jako v zemích, kde se proti nim neočkovalo, např. tuberkulóza v Kanadě a USA. Dalším důkazem, že výživa je hlavním ochranným faktorem před nemocemi, je i rozdíl v úmrtnosti na infekční nemoci v rozvinutých a rozvojových zemích. Přes stejnou proočkovanost umírají děti v Africe mnohonásobně častěji než děti v Evropě (1)*.
- **Hygiena osobní i komunální.** Ještě po válce bylo běžné koupat se jen jednou týdně, tekoucí voda nebyla samozřejmostí. Až do 19. století mnozí lidé neudržovali v čistotě sebe ani své příbytky, šaty a nádobí, všude se válely odpadky, běžné byly vši, štěnice a švábi včetně jimi přenášených nemocí (skvrnitý tyf). Dezinfekce a asepsy byly zavedeny až v druhé polovině 19. století. Výrazný vliv osobní hygieny na výskyt nemoci prokázala nedávná „mýdlová studie“ z Karáčí, jejíž výsledky byly publikovány v renomovaném časopise *The Lancet* (2). Autoři studie zjistili, že pouhé zavedení mytí rukou před jídlem a po stolici spolu s každodenním omytím celého těla vedlo ke snížení výskytu průjmů a zápalů plic u dětí o více než 50 %! Průjmy a zápal plic každoročně zabijí kolem 3,5 milionu dětí.

* Čísla v závorkách odkazují na použitou literaturu uvedenou na konci knihy.

Děti, které se účastnily studie, žily dále v domech bez tekoucí vody a kanalizace, jedly kontaminovanou potravu. Jediný rozdíl proti kontrolní skupině byl v dodržování osobní hygieny.

- **Kanalizace, kvalitní pitná voda.** Ať už se o vodě z kohoutku říká cokoli, faktem je, že z mikrobiologického hlediska je bezpečnější než některé přírodní zdroje a studny. Samozřejmost nezávadné vody je vymožeností civilizovaných zemí v posledních několika desetiletích, v rozvojových zemích je čistá pitná voda dosud velkým problémem, který se přímo odráží na výskytu epidemií a úmrtnosti na nemoci přenášené vodou (cholera, úplavice, tyfus apod.) (http://www.who.int/water_sanitation_health/diseases/cholera/en/).
- **Lepší bydlení a slunce.** Nedostatek vitamínu D výrazně poškozuje imunitu. Opalování začalo být v módě až po první světové válce. Kvalitu bydlení v 19. století a dnes nelze vůbec porovnávat. Dnes se za standard bydlení pro čtyřčlennou rodinu považuje nejméně byt 3+1, před sto lety se taková rodina (kromě zámožnějších měšťanů) tísnila v malých bytech bez tekoucí vody, se záchodem na dvoře nebo ve městech na chodbě či pavlači.
- **Zkrácení pracovní doby,** tj. opět slunce a vitamín D. Dělníci se dostali z továren ještě za světla a mohli si odpočinout. Velkou zásluhu na snížení výskytu infekcí je proto třeba připsat odborům. Odbory prosadily kratší pracovní dobu, dovolenou, nemocenskou, zákaz dětské práce a další dnes samozřejmě sociální vymoženosti.
- Důležité bylo pravděpodobně i **zvýšení všeobecné vzdělanosti a gramotnosti.** Nevědomost o původcích a způsobu šíření nemocí byla kromě celkového špatného výživového stavu obyvatelstva hlavním přispívajícím faktorem k epidemiím, které sužovaly naše předky.